

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **SWAROVSKI AKTIENGESELLSCHAFT**, se sídlem Dröschstrasse 15, P.O. Box 567, FL-9495 Triesen, Knížectví Lichtenštejnsko, zastoupen Mgr. Karin Pomaizlovou, advokátkou, se sídlem Strossmayerovo nám. 977/2, Praha 7, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2013, sp.zn.: 2144/2013-510000-12, č. j.: 30399-3/2013-900000-304.3,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2013, sp.zn.: 2144/2013-510000-12, č. j.: 30399-3/2013-900000-304.3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 20. 3. 2013, č. j.: 51244-2/2013-510000-12, a kterým bylo toto usnesení potvrzeno. Celní úřad v uvedeném usnesení rozhodl, že žalobce není účastníkem ve správním řízení se společností T-Šperky, s.r.o. ve věci porušení zákona o ochraně spotřebitele. V žalobě žalobce zrekapituloval dosavadní průběh řízení a obsah odvolání. Dále uvedl jednotlivá tvrzení z odůvodnění napadeného rozhodnutí s uvedením důvodů, pro které má za to, že posouzení věci žalovaným nebylo učiněno v souladu se zákonem. Žalobce shrnul, že předmětem sporu je právní výklad ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 500/2014 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen správní řád). Vyslovil názor, že je dotčenou osobou ve správním řízení, které bylo zahájeno na základě výkonu dozorové činnosti celního úřadu proti kontrolované osobě, která spáchala správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochraně spotřebitele), jelikož rozhodnutím správního orgánu v tomto řízení může být dotčen na svých právech vlastníka ochranných známek SWAROVSKI. Skutečnost, že žalobce není účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 nebo odst. 3 správního řádu, neznamená, že nemůže být účastníkem správního řízení podle § 27 odst. 2 tohoto zákona. Žalobce namítl, že žalovaný neuvedl právní argumenty, pro které má za to, že není účastníkem řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu.

Žalobce s odkazem na ustanovení § 24 odst. 1 písm. a), § 4 a § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a na ustanovení § 8 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochranných známkách) a s odkazem na § 30 odst. 1 zákona č. 190/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví dovodil, že při správní úvaze o spáchání správního deliktu celní úřad hodnotí zjištěný stav a aplikuje na něj zákon o ochranných známkách, který upravuje právo vlastníka ochranných známek vůči třetím osobám. V případě porušení těchto práv třetí osobou má vlastník ochranných známek právo domáhat se ochrany občanskoprávní žalobou proti porušovateli u soudu. V takovém případě rozhoduje autoritativně soud. V daném případě však hmotněprávní normu zákona o ochranných známkách aplikuje celní úřad a ve správním rozhodnutí rozhoduje, zda se kontrolovaná osoba dopustila jednání, kterým neoprávněně zasáhla do práv vlastníka k jeho ochranným známkám či nikoliv. Žalobce dále odkázal na ustanovení § 135 odst. 2 občanského soudního řádu s tím, že dle jeho přesvědčení rozhodnutí celního úřadu má přímý dopad na jeho práva k ochranným známkám, neboť nelze vyloučit, že by celní orgán mohl rozhodnout tak, že se kontrolovaná osoba nedopustila neoprávněného zásahu do práv vlastníka ochranných známek a takové rozhodnutí by nemuselo být správné. Žalobce jako účastník správního řízení by na takovou skutečnost mohl správní orgán upozornit a předložit další důkazy k prokázání, že kontrola správního orgánu byla oprávněná a kontrolovaná osoba se správního deliktu dopustila. Navíc stanovisko zaujaté správním orgánem by bylo závazné i pro soud podle § 135 odst. 2 občanského soudního řádu. Pokud by věc byla správním úřadem posouzena nesprávně a přesto by zajištěné zboží porušovalo práva žalobce, tento nemá již možnost, jak proti uvedení takového zboží na trh zasáhnout.

Žalobce zdůraznil, že žádost o to, aby byl považován za účastníka řízení, směřovala pouze k tomu, aby správní orgán nepoškodil oprávněné zájmy a práva vlastníka ochranných známek vydáním nesprávného rozhodnutí. Žalobce jako účastník správního řízení by mohl přispět ke zjištění objektivní pravdy, mohl by reagovat na tvrzení a důkazy předkládané kontrolovanou osobu a předložit relevantní důkazy na případné vyvrácení nepravdivých tvrzení kontrolované osoby.

Žalobce vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na které poukazoval v odvolání, nelze na danou věc využít, neboť upravuje zcela jiný případ. Dle žalobce je třeba z tohoto rozhodnutí vycházet, neboť upravuje postavení účastníka řízení, u kterého se jedná o jeho soukromá práva. O taková práva jde i v případě žalobce. Naopak dle žalobce není případný odkaz na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, neboť ten řešil jinou situaci. Právo žalobce být účastníkem správního řízení o uložení pokuty za porušení povinnosti stanovené zákonem o ochraně spotřebitele vyplývá z toho, že žalobce jako vlastník ochranné známky má právo na to, aby vrchnostenské

rozhodnutí správního orgánu ve správním řízení, které se týká kontrolované osoby a zabaveného zboží, které neoprávněně nese ochranné známky, bylo zákonné, tj. založené na úplném zjištění skutkových okolností při současné správné aplikaci příslušné normy zákona o ochranných známkách na skutkový stav zjištěný správním orgánem.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobce opakuje námitky uvedené již v odvolání. Žalovaný zopakoval, že názor žalobce neodpovídá právní úpravě a že při posuzování otázky účastnictví v předmětném správním řízení o správním deliktu, které bylo vedeno s jinými osobami než se žalobcem, nelze vycházet z pochybností o tom, zda v takovém řízení bude vydáno rozhodnutí v souladu se zákonem. Žalovaný odkázal na ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu, ze kterého vyplývá presumpce správnosti rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které zopakoval své názory vyslovené v žalobě s tím, že v daném případě mu přísluší postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Rovněž uvedl, z jakých důvodů by nemělo být při hodnocení důvodnosti žaloby vycházeno z názorů vyslovených v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu označených žalovaným.

Ze správního spisu, který byl žalovaným soudu předložen, vyplývá, že žalobce žádostí ze dne 13. 2. 2013 požádal, aby byl přibrán ve správním řízení o správním deliktu vedeném se společností T-Šperky, s.r.o. a aby mu byl přiznán status účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. V žádosti žalobce uvedl, že je vlastníkem ochranných známek, o kterých je v řízeních se shora uvedenou společností rozhodováno a že podal podnět k provedení kontroly podle § 8a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a složil u celního úřadu příslušnou jistotu. Z těchto důvodů může být rozhodnutím správního orgánu přímo dotčen na svých právech nebo povinnostech.

Dne 20. 3. 2013 vydal Celní úřad pro hlavní město Prahu usnesení, sp. zn.: 2144/2013-510000-12, č. j.: 51244-2/2013-510000-12, kterým rozhodl ve věci žádosti žalobce o přibrání za účastníka správního řízení tak, že společnost SWAROVSKI AKTIENGESSELLSCHAFT není účastníkem řízení ve věci porušení právních předpisů dle zákona o ochraně spotřebitele, ve správním řízení se společností T-Šperky, s.r.o. V odůvodnění usnesení celní úřad uvedl, že u společnosti T-Šperky, s.r.o. byla na základě podnětu žadatele provedena kontrola na vnitřním trhu podle § 8a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. K žádosti o přiznání postavení účastníka řízení celní úřad s odkazem na § 27 správního řádu uvedl, že v řízení o porušení zákona o ochraně spotřebitele se nerozhoduje o právech majitele ochranné známky a rozhodnutím mu nelze stanovit povinnosti či se přímo dotknout jeho práv. Účelem tohoto řízení je určit, zda došlo k porušení práv spotřebitele a působit tak v zájmu ochrany veřejného zájmu, nikoliv hájit soukromá práva majitele ochranné známky. K tomuto účelu slouží řízení občanskoprávní. Celní úřad dále v odůvodnění tohoto usnesení odkázal na vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 8. října 2012, ve kterém ministerstvo vyslovilo názor, že majiteli práva v řízení o ochraně spotřebitele nelze přiznat statut účastníka řízení. Celní úřad odcitoval část tohoto vyjádření. Ministerstvo průmyslu a obchodu v tomto vyjádření uvedlo, že podmínkou účastnictví podle § 27 odst. 2 správního řádu je přímé dotčení práv a povinností účastníka. Nepostačuje, pokud jsou jeho práva dotčena nepřímo

např. prostřednictvím jiné osoby nebo prostřednictvím jiné skutečnosti, do které se obsah rozhodnutí ve správním řízení promítá.

Celní úřad dále uvedl, že v daném případě se jedná o řízení o správním deliktu, které je nástrojem pro realizaci správně právní odpovědnosti konkrétního subjektu. Subjektu správního deliktu, tj. pachateli, tedy v důsledku porušení povinnosti, jež je stanovena normami veřejného práva, v daném případě zákonem o ochraně spotřebitele, vzniká povinnost podrobit se příslušné sankci stanovené veřejnoprávní normou. Z tohoto je zřejmé, že osobou, o jejíchž právech právem chráněných zájmech a povinnostech se v řízení o správním deliktu jedná, je vždy jen a pouze osoba pachatele správního deliktu, neboť tato osoba porušila primární odpovědnost stanovenou veřejnoprávní normou a na tuto osobu dopadá sekundární odpovědnost sankční povahy, tj. povinnost podrobit se sankci stanovené příslušným právním předpisem. Rozhodnutí o správním deliktu je právním aktem ad personam, které stanoví povinnosti jmenovitě určené osobě, přičemž právě tato osoba je jedinou, které se správní akt přímo dotýká. V řízeních o správních deliktech podle zákona o ochraně spotřebitele majitelům práv k duševnímu vlastnictví nepřísluší postavení účastníků řízení podle § 27 správního řádu.

Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl obdobné námitky jako v žalobě.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 12. 8. 2013, sp. zn.: 2144/2013-510000-12, č. j.: 30399-3/2013-900000-304.3 tak, že odvolání zamítá a napadené usnesení potvrzuje. Generální ředitelství cel v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapitulovalo dosavadní průběh řízení, k námitkám vzneseným v odvolání pak uvedlo, že souhlasí se stanoviskem celního úřadu, že odvolatel není v daném případě účastníkem řízení. Ohledně složení jistoty ze strany odvolatele dle § 8a zákona o ochraně spotřebitele odvolací orgán uvedl, že podnět k provedení kontroly podaný ze strany majitele práva duševního vlastnictví nebo jiné osoby, která prokázala právní zájem ve věci, nemá charakter zahájení správního řízení na žádost. Složení jistoty má za cíl, aby podnikatelské subjekty nezneužívaly činnosti státních dozorových orgánů a aby při vymáhání práva využívaly i jiné právní prostředky. Právní sféry odvolatele, který složil předmětnou jistotu, se přímo týká pouze způsob či správnost výpočtu a zúčtování jistoty, ne však již vstupní podmínka pro provedení zúčtování, tj. vlastní posouzení podnětu ke kontrole. Z okolnosti, že v daném případě byla jistota vrácena, vyplývá oprávněnost podnětu odvolatele ke kontrole.

Pokud odvolatel poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1As 80/2008, k tomuto odvolací orgán uvedl, že argumentace tímto rozhodnutím v daném případě není na místě. Odvolatel nebyl krácen na svých právech a povinnostech, které mu vyplývají ze zákona, uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu se navíc týká stavebního řízení a řeší specifické otázky, které nejsou srovnatelné s daným řízením.

K názoru odvolatele, že v případě zadrženého zboží při nesprávném posouzení věci ze strany celního úřadu by byl dotčen na svých právech k ochranným známkám SWAROVSKI, odvolací orgán uvedl, že je třeba vycházet ze skutečnosti, že zákon o ochraně spotřebitele patří mezi veřejnoprávní normy se zaměřením na kontrolu a regulaci vztahu mezi prodávajícím a spotřebitelem. Kontrolní činnost ze zákona o ochraně spotřebitele není zaměřena na ochranu práv majitele ochranné známky. Držitel práva duševního vlastnictví prostřednictvím iniciování kontroly dle zákona o ochraně spotřebitele může vymáhat své individuální právo, ale jen nepřímou. Kontrolní činnost se zaměřuje na zjištění porušení práv spotřebitelů a správní řízení navazující na kontrolní zjištění je vedeno s osobou podezřelou

z použití klamavých obchodních praktik. Platná právní úprava nezakotvuje v případě projednávání podezření z užití klamavých obchodních praktik ani institut „poškozeného“.

V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2As 75/2008-96 a č. j. 2As 52/2007-67, ve kterých se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou účastenství v řízeních podle zákona na ochranu spotřebitele, a to v řízeních o správním deliktu. Dále zmínil usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30Af 11/2012-81, ve kterém krajský soud vyslovil stejný názor ohledně jiného majitele ochranné známky, kterému rovněž nebylo přiznáno účastenství v řízení vedeném celními orgány.

Odvolací orgán vyslovil nesouhlas s názorem odvolatele, že se celní úřad nezabýval věcnou stránkou správního řízení. Není pochyb o tom, že porušení práv odvolatele k ochranné známce je předpokladem spáchání správního deliktu dle zákona o ochraně spotřebitele, touto otázkou se celní úřad zabýval a jednoznačně ji objasnil. Důsledky kontrolou zjištěného předpokladu užití právní normy, tj. výskyt zboží porušujícího práva duševního vlastnictví, se jednoznačně však vztahují k právům a povinnostem prodávajícího, nikoliv k právům a povinnostem majitele ochranné známky. Odvolací orgán uvedl, že nemá důvod nesouhlasit s vyjádřením Ministerstva průmyslu a obchodu. Ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se práv a povinností odvolatele přímo nedotýká, ustanovení § 8a téhož zákona mu skýtá možnost iniciovat kontrolní činnost zaměřenou na ochranu spotřebitele. Je zřejmé, že tato ustanovení nejsou určena k poskytování ochrany majitelům práv duševního vlastnictví. Skutečnost, že odvolatel má právo podat podnět ke kontrole, neznamena, že by byl účastníkem řízení ve věci zadrženého zboží. Součinnost mezi majiteli práv duševního vlastnictví a celními orgány je upravena při podání podnětu ke kontrole či při posuzování vhodnosti použití padělků pro humanitární účely. Z těchto ustanovení však nelze v žádném případě dovozovat účastenství ve správním řízení. Celní úřad nevyložil příslušné právní normy restriktivním způsobem, naopak výklad nastíněný odvolatelem je nepřipustně rozšiřující. Případné vrácení zadrženého zboží a nevrácení jistoty by se odvolatele týkalo v úplně jiné rovině, než ve které bylo vedeno správní řízení s kontrolovanou osobou. Práva účastníka řízení by byla dotčena nepřímo prostřednictvím právní skutečnosti navozené výsledkem správního řízení vedeného v oblasti ochrany spotřebitele. Odvolatel nemůže být rozhodnutím ve správním řízení o uložení sankce, které je vedeno s jiným subjektem, přímo dotčen na svých právech.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobce se domáhal postavení účastníka v řízení, které bylo zahájeno z moci úřední se společností T-Šperky, s.r.o. pro porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik spočívajících v porušování některých práv duševního vlastnictví. Žalobce právo na to být účastníkem řízení o správním deliktu podle § 24 zákona o ochraně spotřebitele dovozoval z toho, že je vlastníkem ochranné známky, která byla společností T-Šperky, s.r.o. neoprávněně užívána. Tento nárok na účastenství v řízení o správním deliktu dle názoru

žalobce vyplývá z ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, neboť jako vlastník ochranné známky může být rozhodnutím přímo dotřen.

Podle § 27 odst. 2 správního řádu účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

V daném případě je třeba dle názoru soudu při rozhodování o tom, zda žalobci přísluší postavení účastníka řízení, určit, co je předmětem řízení. Řízení o uložení pokuty za správní delikt podle zákona o ochraně spotřebitele je zahajováno tehdy, jestliže došlo k zásahu do zákonem chráněných zájmů spotřebitele, a jeho předmětem je prioritně zájem na tom, aby právnické, případně i fyzické osoby, dodržovaly zákonem stanovené povinnosti ve vztahu ke spotřebiteli. Pro případ, že tuto povinnost poruší, upravuje zákon možnost uložení sankce. Je třeba rozlišovat porušení povinnosti stanovené v zákoně o ochraně spotřebitele a uložení sankce podle § 88 tohoto zákona a porušení práv vlastníka ochranné známky, byť toto nerespektování práv vlastníka ochranné známky je součástí skutkové podstaty deliktu podle zákona o ochraně spotřebitele. V ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochranných známkách je stanoveno, že vlastník ochranné známky má výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna. Své právo prokazuje vlastník zapsané ochranné známky výpisem z rejstříku, popřípadě osvědčením o zápisu. Vlastník ochranné známky je oprávněn používat spolu s ochrannou známkou značku (R). Odstavec 2 tohoto ustanovení zákona o ochranných známkách pak upravuje, jaké označení nelze v obchodním styku užívat bez souhlasu vlastníka ochranné známky. Spory z neoprávněného užívání ochranné známky řeší civilní soudy v občanskoprávním řízení, v těchto věcech nerozhodují správní orgány a nejedná se o veřejná subjektivní práva účastníků řízení. S ohledem na zcela rozdílné zájmy chráněné právními předpisy, kdy zákon o ochraně spotřebitele dbá na to, aby nebyl poškozen spotřebitel, a zákon o ochranných známkách umožňuje ochranu práv vlastníkům ochranných známek, je zřejmé, že se bude lišit i předmět řízení a okruh účastníků řízení při ukládání sankce za porušení zákazu stanoveného v zákoně o ochraně spotřebitele či ve sporu týkajícím se nerespektování práv vlastníka ochranné známky jinou osobou.

Žalovaný oprávněně poukázal v odůvodnění napadeného rozhodnutí na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.1.20092, č. j. 2 As 75/2008 – 103, ve kterém tento soud vyslovil názor, že *lze tak pouze opakovaně upozornit na odlišnost chráněných zájmů, prostředků a cílů mezi soukromoprávním řízením o nekalé soutěži, respektive porušením práv k ochranné známce, na straně jedné a správním řízením vedeným podle zákona o ochraně spotřebitele na straně druhé. To, že v prvním případě má rozhodovat civilní soud, zatímco ve druhém správní orgán, nezávisle na rozhodování prvním, je tak dáno tím, že zatímco v prvním případě je primárně chráněn soukromý zájem poškozovaného soutěžitele, respektive vlastníka ochranné známky, v případě druhém je prioritním veřejný zájem spotřebitele být chráněn před klamáním podle § 8 odst. 1 a 2, respektive padělky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele. Tomu odpovídá ostatně i odlišnost výsledku obou těchto řízení: zatímco v prvním je tento výsledek předurčen žalobním petitem případně úspěšného žalobce, tedy soutěžitele, nemá tento soutěžitel z řízení druhého – jež směřuje k uložení veřejnoprávní sankce, tedy pokuty – žádný přímý prospěch a nemá jeho výsledek jakkoli ve své dispozici. Tento závěr řeší i problematiku dané věci a lze na něj v plném rozsahu odkázat.*

Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že žalovaný posoudil otázku možného účastenství žalobce v řízení o uložení sankce společnosti T-Šperky, s.r.o. za porušení zákona o ochraně spotřebitele v souladu s ustanovením § 27 odst. 2 správního řádu. Rozhodnutím o uložení sankce jmenované společnosti nemůže být žalobce přímo dotčen ve svých právech

vlastníka ochranné známky, a to ani případným rozhodnutím o propadnutí věci. Pokud žalobce poukazoval na to, že není vyloučeno, aby zboží bylo celním úřadem vydáno zpět účastníku řízení, a že by tímto postupem byl přímo dotčen na svých právech, ani s tímto názorem se soud neztotožnil. V obecné rovině nelze totiž s dostatečnou určitostí předpokládat, jak by ten subjekt, kterému by bylo zboží vráceno, s tímto nakládal. Rovněž nelze vyloučit, že by se nejednalo o užívání ochranné známky bez souhlasu jejího vlastníka. Tyto okolnosti by pak mohly být případně zjišťovány a hodnoceny v občanskoprávním řízení. Žalobce se pozicí účastníka řízení o správním deliktu, kterého se dopustila jiná osoba, nemůže domáhat role určitého dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodování správních orgánů. Pokud se jedná o případnou vázanost soudu právním názorem vysloveným celním úřadem, na kterou žalobce poukazoval, k tomu je třeba uvést, že soud je vázán pouze rozhodnutím o tom, že byl spáchán správní delikt, a kdo jej spáchal. Při řešení jiných otázek z rozhodnutí jiného orgánu, bylo-li příslušným orgánem vydáno, soud vychází. Ani z tohoto důvodu nelze tedy dovozovat přímé dotčení práv žalobce jako vlastníka ochranné známky v sankčním řízení s jiným subjektem, byť se jednalo o řízení za správní delikt související s neoprávněným užíváním ochranné známky, jejímž majitelem je žalobce, a o řízení, kterému předcházel podnět žalobce k provedení kontroly. Lze konstatovat, že žalobce v žalobě přímé dotčení na svých právech dovozuje ze situací, kdyby osoba, se kterou je vedeno sankční řízení, nebyla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu a kdyby jí bylo zadržené zboží vráceno. Tyto okolnosti však dle názoru soudu nejsou pro posouzení oprávněnosti požadavku žalobce na postavení účastníka řízení právně významné. Předmětem řízení o uložení sankce za správní delikt podle § 24 zákona o ochraně spotřebitele nemohou být otázky týkající se práv žalobce jako vlastníka předmětné ochranné známky.

Pokud žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, k tomu je třeba uvést, že v této věci byla řešena otázka účastenství v řízení podle stavebního zákona, kdy situace byla zcela odlišná, neboť se nejednalo o sankční řízení. Za této situace má soud za to, že žalovaný nepochybil, jestliže nevycházel ze závěrů v tomto rozsudku vyslovených.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné. Žalovaný v dostatečném rozsahu uvedl důvody, pro které má za to, že žalobci nebylo v souladu se zákonem přiznáno postavení účastníka řízení v řízení o uložení sankce společnosti T-Šperky, s.r.o. ve věci porušení zákona o ochraně spotřebitele. Věc byla žalovaným posouzena po právní stránce správně. Závěr, že žalobci v předmětném řízení nesvědčí postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu, odpovídá právní úpravě a je v souladu i s judikaturou správních soudů. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce důvody, pro které mu mělo být přiznáno postavení účastníka řízení, v žalobě uplatňuje opakovaně ve vztahu k různým částem odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem ke shora uvedenému závěru, že výklad ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu vyslovený žalovaným není nepřipustně zužující, že je správný a řádně odůvodněný, nejví se soudu jako potřebné reagovat na každé tvrzení žalobce samostatně, neboť tato tvrzení jsou v podstatě shodná a jak bylo uvedeno shora, vždy se týkají závěru žalovaného, že žalobci nepřísluší postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu v řízení o správním deliktu podle § 24 zákona o ochraně spotřebitele.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2017

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká